

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **A + S, s. r. o.**, se sídlem Úvoz 977/18, Brno, zastoupený Mgr. Lukášem Máchalem, advokátem se sídlem Plzeňská 1972/158, Praha 5, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 3. 2013, č. j. 62 Af 30/2012 – 63,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 3. 2013, č. j. 62 Af 30/2012 – 63, a rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 20. 1. 2012, č. j. 770/2012-010100-21, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci k rukám advokáta Mgr. Lukáše Máchala náklady řízení o žalobě ve výši 15.826 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci k rukám advokáta Mgr. Lukáše Máchala náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 9.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 7. 3. 2013, č. j. 62 Af 30/2012 – 63, zamítl Krajský soud v Brně žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 20. 1. 2012, č. j. 770/2012-010100-21, kterým bylo podle ust. § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu Znojmo ze dne 7. 4. 2011, č. j. 3483/2011-216100-024 o uložení povinnosti zaplatit poplatek za množství neuvedeného biopaliva v pohonných hmotách pro dopravní účely za období od 1. 6. 2010

do 31. 12. 2010 ve výši 2.038.321 Kč. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že unijní právní úprava (směrnice č. 2003/30/ES ze dne 8. 5. 2003 o podpoře užívání biopaliv nebo jiných obnovitelných pohonných hmot v dopravě) stanovuje pouze minimální standardy týkající se množství biopaliv v celkovém množství motorových benzinů a motorové nafty, které musí členský stát do vnitrostátní právní úpravy promítnout. Konkrétní postup však ponechává na uvážení členského státu. Možnost či nemožnost vzájemného „započítání“ množství biopaliv v celkovém množství motorových benzinů a motorové nafty nijak neřeší. Zákon č. 86/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), v ust. § 3a odst. 1 písm. e) a f) stanoví pravidla pro povinné použití biopaliv u motorového benzínu a motorové nafty tak, že odpovědným osobám ukládá zajistit, aby v pohonných hmotách, které uvádějí do volného daňového oběhu, byl určitý biopaliv. Tento podíl je přitom u benzínu (4,1 %) a motorové nafty (6 %) rozdílný. Nadměrné množství biopaliv může odpovědná osoba převést do plnění povinnosti v bezprostředně následujícím kalendářním roce v množství nejvýše 0,2 % z celkového množství motorových benzinů a motorové nafty. Podle krajského soudu je skutečnost, že k dosažení účelu citované směrnice bylo zákonodárcem použito pravidlo o odlišném podílu objemu biopaliv v různých druzích pohonných hmot, klíčovým argumentem pro závěr, že nelze „započítat“ přebytek biopaliva obsažený v určitém druhu pohonných hmot pro stanovení minimálního množství biopaliv v pohonných hmotách jako celku. Pokud by měl platit výklad opačný, pak by stanovení odlišného podílu objemu biopaliv pro různé druhy pohonných hmot postrádalo smyslu. Stěžovateli výkladu nenasvědčuje ani záměr zákonodávce. Pokud si tedy stěžovatel započítal vyšší objemový podíl biopaliva z motorových benzinů na objemový podíl biopaliva z motorové nafty, nepostupoval v souladu se zákonem a napadené správní rozhodnutí je třeba považovat za zákonné a věcně správné.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle jeho názoru se v českém právním řádu hovoří na všech místech o biopalivech jako celku, přičemž ust. § 3a odst. 1 písm. e) a f) zákona o ochraně ovzduší stanoví pouze minimální množství biopaliv (nerozlišuje mezi jeho druhy) na celkový objem motorových benzinů nebo motorové nafty. V případě překročení stanoveného minimálního množství biopaliva v kalendářním roce zákon o ochraně ovzduší v citovaném ustanovení výslovně stanoví možnost převést nadměrné množství biopaliv do následujícího kalendářního roku, a to v množství maximálně 0,2 % z celkového množství motorových benzinů a motorové nafty uvedených do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky pro dopravní účely nebo uvedených do volného daňového oběhu pro dopravní účely v jiném členském státě Evropské unie a dodaných na daňové území České republiky v uplynulém kalendářním roce. V tomto případě se množství biopaliv na celkové množství motorových benzinů a motorové nafty, uvedených do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky, počítá. Zákon o ochraně ovzduší tak umožňuje započítávat biopalivo bez ohledu na skutečnost, bylo-li dovezeno již jako součást motorové nafty nebo motorových benzinů. Podle ust. § 2 písm. c) vyhlášky č. 133/2010 Sb., o požadavcích na pohonné hmoty, o způsobu sledování a monitorování složení a jakosti pohonných hmot a o jejich evidenci, je biopalivo definováno jako kapalné nebo plynné palivo používané pro dopravu a vyráběné z biomasy. S touto definicí koresponduje i definice biopaliva obsažená v ust. § 2 písm. s) zákona o ochraně ovzduší, kde je stanoveno, že biopalivem se rozumí kapalné nebo plynné hmoty,

pokračování

kteře jsou uvedeny ve zvláštním právním předpisu, vyrobené z biomasy, a určené pro pohon vozidel na pozemních komunikacích. Výklad krajského soudu je podle stěžovatele ústavně nekonformní. Podle čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod totiž může každý činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Pokud tedy zákon výslovně nezakazuje započítání nadměrného množství biopaliva, které lze fakticky přimíchat do jedné skupiny pohonných hmot, k druhé skupině pohonných hmot, v jednom posuzovaném období, pak byl postup stěžovatele při vyplňování hlášení naprosto správný. Stěžovatel proto odmítá, aby byl perzekuován pokutou za domnělé nesplnění povinnosti pouze na základě nejasného výkladu zákona, když z jeho jednání naopak jasné vyplývá, že postupoval v souladu s platnými právními předpisy. Stanovením nemožnosti započíst biopalivo obsažené v motorové naftě a v motorovém benzínu v jednom období a možnost započíst pomyslnou „směs“ těchto biopaliv bez ohledu na to, dochází-li k započítání na chybějící biopalivo obsažené v motorové naftě nebo v motorovém benzínu v jiném období, dochází podle stěžovatele k prolomení právní jistoty osob povinných podle ust. § 3a odst. 1 zákona o ochraně ovzduší. Pokud by motorová nafta, resp. benziny, byly po přimíchání biopaliva méně škodlivé pro životní prostředí, bylo by možné argumenty krajského soudu považovat za správné. Stěžovatel se však domnívá, že primárním účelem předmětné právní úpravy je zajistit určitý podíl biopaliv v pohonných hmotách, a tím šetřit spotřebu fosilních paliv. Rovněž unijní úprava ukládá členským státům dosáhnout alespoň minimálního množství biopaliv v úrovni 5,75 % z obsahu celkového množství benzinů a motorové nafty prodávaného na jejich daňovém území. Z toho je zřejmé, že cílem bylo zajistit procentuální množství biopaliv v uváděných pohonných hmotách jako celku. Podle stěžovatele tak i požadavky unijního práva zcela korespondují s výkladem ustanovení zákona o ochraně ovzduší, jež stěžovatel považuje za správný, tedy takový, že zákon umožňuje započítávat celkové množství biopaliv na celkové množství pohonných hmot uvedených do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

Generální ředitelství cel ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že výklad zákona o ochraně ovzduší není nejasný, přičemž tento zákon neumožňoval v posuzovaném období započítání přebytku přimíchaných biopaliv způsobem, který navrhuje stěžovatel. Z tohoto výkladu vychází i pokyny k vyplňování příslušného hlášení o splnění povinnosti uvedení minimálního množství biopaliv do volného daňového oběhu pro daňové účely. Krajský soud posoudil věc správně, proto je kasační stížnost nedůvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V dané věci je nesporné, že stěžovatel je povinnou osobou ve smyslu ust. § 3a odst. 1 zákona o ochraně ovzduší. Dne 25. 1. 2011 podal hlášení o splnění povinnosti uvedení minimálního množství biopaliv do volného daňového oběhu pro dopravní účely za období od 1. 6. 2010 do 31. 12. 2010, ve kterém uvedl, že v tomto období uvedl do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky 17.043.902 l motorové nafty s obsahem 699.191 l biopaliva. Oproti zákonem požadovanému množství biopaliva ve výši

6 % tak došlo ke vzniku nedostatku ve výši 323.443 l biopaliva. Dále stěžovatel uvedl do oběhu 6.060.606 l motorových benzinů s obsahem 301.574,76 l biopaliva. Oproti zákonem požadovanému množství biopaliva ve výši 4,1 % tak došlo ke vzniku přebytku ve výši 53.090,76 l biopaliva. Vedle toho stěžovatel dovezl 192.944 l biopaliva. Stěžovatel v hlášení uplatnil pro výpočet poplatku ve vztahu ke vzniklému nedostatku biopaliva v motorové naftě odpočet přebytku ve výši 79.541,1 l biopaliva z minulého období od 1. 1. 2010 do 31. 5. 2010, odpočet dovezeného biopaliva ve výši 192.944 l a také vzniklý přebytek biopaliva v motorových benzinech ve výši 53.090,76 l. Tím došlo celkově ke vzniku přebytku ve výši 2.132,86 l biopaliva, a proto poplatek podle stěžovatele činil 0 Kč.

Podle ust. § 3a odst. 1 písm. e) a f) zákona o ochraně ovzduší je osoba uvádějící motorové benziny nebo motorovou naftu do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky pro dopravní účely nebo osoba, která dodává na daňové území České republiky pro dopravní účely motorové benziny nebo motorovou naftu uvedené do volného daňového oběhu v jiném členském státě Evropské unie, povinna zajistit, aby v pohonných hmotách, které uvádí do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky pro dopravní účely za kalendářní rok nebo které byly uvedeny do volného daňového oběhu v jiném členském státě Evropské unie a jsou dodávány na daňové území České republiky pro dopravní účely za kalendářní rok, bylo obsaženo i minimální množství biopaliv

- od 1. června 2010 ve výši 4,1 % objemových z celkového množství motorových benzinů přimíchaných do motorových benzinů; obsah biopaliva, konkrétně bioethanolu, v motorových benzinech, uplatněný formou nízkoprocentního přídatku musí být maximálně do 5 % objemových a nesmí dojít k překročení obsahu kyslíku stanoveného v maximální výši 2,7 % hmotnostních,

- od 1. června 2010 ve výši 6 % objemových z celkového množství motorové nafty přimíchaných do motorové nafty; obsah biopaliva v motorové naftě, uplatněný formou nízkoprocentního přídatku, nesmí překročit výši maximálního podílu stanoveného do 7 % objemových.

Podle odst. 3 citovaného ustanovení v případě, že osoba uvedená v odstavci 1 překročí v kalendářním roce povinné minimální množství biopaliv stanovené v odstavci 1 (dále jen „nadměrné množství biopaliv“), může toto nadměrné množství biopaliv převést do plnění povinnosti podle odstavce 1 v bezprostředně následujícím kalendářním roce. Množství biopaliv převáděné do následujícího kalendářního roku může činit nejvýše 0,2 % z celkového množství motorových benzinů a motorové nafty uvedených do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky pro dopravní účely nebo uvedených do volného daňového oběhu pro dopravní účely v jiném členském státě Evropské unie a dodaných na daňové území České republiky v uplynulém kalendářním roce.

Výše uvedená povinnost přidávat do motorových benzinů a motorové nafty uváděných na trh v České republice určité minimální množství biopaliv, byla doplněna do zákona o ochraně ovzduší zákonem č. 172/2010 Sb. za účelem implementace směrnice č. 2003/30/ES ze dne 8. května 2003 o podpoře užívání biopaliv nebo jiných obnovitelných pohonných hmot v dopravě (dále jen „směrnice č. 2003/30/ES“). Ta stanovila v čl. 3 bodu

pokračování

1. písm. b), ii), že referenční hodnota pro tyto cíle je 5,75 %, vypočítaná podle energetického obsahu celkového množství benzínu a nafty pro dopravní účely prodáváného na jejich trzích, do 31. prosince 2010. Takto sice stanovila zřetelně formulovaný cíl, ale jinak nestanovila podrobnější hmotněprávní pravidla pro to, jaké minimální, příp. maximální, podíly biopaliv musí splňovat jednotlivé druhy pohonných hmot (motorové benziny, motorová nafta apod.). To bylo, stejně jako procesní pravidla a kontrolní mechanismy, ponecháno na členských státech.

V průběhu projednávání návrhu této novely v Poslanecké sněmovně byl cestou schválení pozměňovacího návrhu navrženého sněmovním Výborem pro životní prostředí (sněmovní tisk 967/2, viz též sněmovní tisk 967/3 obsahující přehled podaných pozměňovacích návrhů k tisku 967, oboje viz Poslanecká sněmovna, 5. období, 2006 – 2010, elektronicky dostupné na www.psp.cz) zaveden mechanismus upravený v ust. § 3a odst. 3 a 4 zákona o ochraně ovzduší. Rovněž schválením pozměňovacího návrhu byly do citovaného ustanovení doplněny též podmínky maximálního přípustného množství biopaliv v těchto pohonných hmotách. Oproti návrhu předkladatele Ministerstva životního prostředí e byl stanoven nejen nejnižší, ale i nejvyšší přípustný podíl biopaliv v motorových benzinech (maximálně do 5 % objemových, přičemž nesmí dojít k překročení obsahu kyslíku stanoveného v maximální výši 2,7 % hmotnostních) a v motorové naftě (maximální podíl stanovený do 7 % objemových). To znamená, že biopaliva lze do motorových benzinů a motorové nafty, na něž se vztahuje ust. § 3a odst. 1 písm. e) a f) zákona o ochraně ovzduší, přidávat pouze v určité míře a jejich podíl v uvedených pohonných hmotách nesmí přesáhnout stanovenou mez.

Zákon č. 172/2010 Sb., tedy zajišťuje, že do motorových benzinů a motorové nafty uváděných do volného daňového oběhu je nezbytné biopaliva přidávat v určité minimální stanovené míře, a pokud tak příslušná osoba nečiní, je povinna zaplatit poplatek z objemu biopaliv, které měla uvést do volného daňového oběhu (§ 3a odst. 9 a 10 zákona o ochraně ovzduší). Zároveň je však stanovena i horní hranice podílů biopaliv v těchto pohonných hmotách. Navíc podle ust. § 3a odst. 3 a 4 zákona o ochraně ovzduší lze v určité míře nadměrné množství biopaliv z jednoho roku převádět na následující rok, přičemž zákon o ochraně ovzduší opět stanoví množstevní omezení takových přesunů vázané na celkové množství pohonných hmot uvedených do volného daňového oběhu v roce, z něhož se povinnost převádí na následující rok.

Zákon o ochraně ovzduší tedy stanoví okruh povinností, který omezuje prostor pro to, jakým způsobem a v jaké míře mohou být biopaliva do pohonných hmot přidávána. Zároveň ovšem citovaný zákon zejména v těch pasážích, o které byl doplněn zákonem č. 172/2010 Sb., pracuje s biopalivy a povinnostmi, jež se jich týkají, jako s jedním celkem. Limit pro převod nadměrného množství biopaliv z jednoho roku na následující rok vychází z celkového množství „motorových benzinů a motorové nafty“ uvedených na trh, aniž by stanovil pravidla zvlášť pro motorový benzin a zvlášť pro motorovou naftu. Stejně tak v dalších ustanoveních zákona o ochraně ovzduší se hovoří o biopalivech a nikoli o jednotlivých typech biopaliv přidávaných do motorových benzinů nebo do motorové nafty. Z dikce těch částí zákona, které na základě pozměňovacích návrhů zavedly institut převodu nadměrného množství biopaliv z roku na rok, nelze dovodit, že by zákonodárce chtěl u takového převodu rozlišovat zvlášť motorové benziny a zvlášť motorovou naftu.

Navíc je nutno zdůraznit, že zákon o ochraně ovzduší stanoví nejen minimální, ale i maximální podíl biopaliv jak v motorových benzinech, tak v motorové naftě. Maximální hodnoty, jakkoli nejsou shodné, se od sebe nijak výrazně neliší a jsou v obou případech zvoleny tak, aby maximální podíl biopaliv v obou typech pohonných hmot byl s rezervou takový, aby to pokud možno nemělo významné negativní dopady na provoz motorů v běžných automobilech, které tyto pohonné hmoty spalují.

To tedy znamená, že není důvod vykládat zákon o ochraně ovzduší přísněji a mít za to, že není přípustné při použití institutu převodu nadměrného množství biopaliv kompenzovat nedostatečné přidávání biopaliv u jednoho typu pohonných hmot „nadměrným“, ale přitom v mezích maximálních dovolených limitů se pohybujícím splněním této povinnosti u jiného typu pohonných hmot. Ospravedlnění pro takový zpřísnující výklad nelze najít ani v důvodech zavedení povinnosti přidávat biopaliva do pohonných hmot. Z odůvodnění směrnice č. 2003/30/ES je patrné (zejména body 1 až 5), že hlavním deklarovaným účelem zavádění povinnosti využívat ve zvýšené míře biopaliva je snaha Evropské unie snižovat emise oxidu uhličitého do atmosféry používáním tzv. obnovitelných zdrojů energie. Na otázku, zda používání biopaliv skutečně vede při zohlednění všech okolností ke snížení emisí oxidu uhličitého do atmosféry, autoritativně a závazně odpověděl kladně unijní normotvůrce. Přijmeme-li tedy tuto logiku, je zřejmé, že deklarovaného cíle spočívajícího ve snížení podílu fosilních paliv (v případě motorových benzinů a motorové nafty především z ropy) na celkovém množství paliv spalovaných v motorech automobilů na míru předvídanou směrnicí č. 2003/30/ES se dosáhne stejně jak v případě, že bude možno převádět nadměrné množství biopaliv „křížově“, tedy přebytek u motorové nafty uplatnit v následujícím roce u motorových benzinů a naopak, tak jako kdyby takový „křížový“ převod možný nebyl. V obou variantách bude muset být do každého z obou typů paliva přidáváno minimální množství biopaliva, plnění zákonných povinností může být přesouváno pouze z jednoho roku na druhý a ve velmi úzkých mantinelech daných podmínkou, že přesunout lze pouze „0,2 % z celkového množství motorových benzinů a motorové nafty uvedených do volného daňového oběhu“. V žádné z obou variant tak nebude tak dotčen smysl a účel zákonné úpravy, pouze se připustí větší variabilita možností, jak plnit zákonné povinnosti, a bude tak ve větší míře respektován prostor pro svobodné jednání jednotlivce.

Je nutno si totiž uvědomit, že veřejnoprávní regulace spočívající v povinnosti přimíchávat biopaliva do pohonných hmot znamená omezení svobody a práva podnikat, neboť nutí podnikatele prodávající pohonné hmoty činit, co by zpravidla bez zákonného příkazu sami dobrovolně nečinili, neboť by k tomu neměli žádný racionální důvod. Pokud již k takovému omezení stát schválením příslušných zákonů přikročí, je nutno tato omezení vykládat restriktivně a v případě, že zákon umožňuje více srovnatelně přesvědčivých výkladů, dát přednost tomu z nich, který svobodu jednotlivce omezuje nejméně (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006 – 155, zejm. body 56. - 64., publ. pod č. 1778/2009 Sb. NSS, nebo nálezný Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. III. ÚS 3221/11, zejm. bod 36.). V projednávaném případě navíc neexistuje vedle alternativy, že „křížový“ převod nadměrného množství biopaliv možný je, srovnatelně přesvědčivá alternativa vedoucí k závěru, že „křížový“ převod přípustný není. Takový závěr, totiž nelze dovodit z dikce zákona o ochraně ovzduší, neboť ust. § 3a hovoří pouze o biopalivech, příp. celkovém

pokračování

množství motorových benzinů a motorové nafty (viz odst. 3 věta druhá citovaného ustanovení), aniž by rozlišoval biopaliva přidávaná do motorových benzinů a do motorové nafty. Pojem biopaliv byl přitom vcelku jednoznačně definován, jak také stěžovatel argumentuje, v legální definici v ust. § 2 písm. s) zákona o ochraně ovzduší, v němž se uvádí, že biopalivem se rozumí kapalné nebo plynné pohonné hmoty, které jsou uvedeny ve zvláštním právním předpisu, vyrobené z biomasy a určené pro pohon vozidel na pozemních komunikacích. Rozlišení mezi jednotlivými druhy biopaliv podle toho, do jakých konkrétních druhů pohonných hmot se přidávají, je jen na jediném místě, a sice v ust. § 3a odst. 1 písm. e) a f) zákona o ochraně ovzduší, kde jsou stanoveny různé dolní a horní limity pro množství biopaliv přidávaných do motorových benzinů a do motorové nafty. Účel citovaného ustanovení je ovšem, s ohledem na vývoj legislativního procesu v Poslanecké sněmovně, spíše ten, že má být jasně stanoveno, jaké minimální, avšak zároveň i maximální množství, biopaliv má být do pohonných hmot přidáváno. Nepřipustit „křížový“ převod nadměrného množství biopaliv by tedy znamenalo v první řadě pominout text zákona o ochraně ovzduší. Dále by to znamenalo nebrat v úvahu jako rozhodující výkladové hledisko smysl a účel unijní úpravy, jež je jeho podkladem, a domýšlet si další účely právní regulace, které z textu zákona o ochraně ovzduší, ani z jiných rozhodných okolností, nejsou patrné. Konečně by byl takový výklad možný, pouze pokud by bylo odhlédnuto od skutečnosti, že z jednání zákonodárce není patrné, že zamýšlel zakázat „křížový“ převod biopaliv. Přitom naopak z diskusí, které byly při projednávání zákona č. 172/2010 Sb. v Poslanecké sněmovně vedeny, není vůbec patrné, že by poslanci otázku přípustnosti, či naopak nepřípustnosti, „křížového“ převodu řešili. *A contrario* tedy nutno dovodit, že není-li z textu zákona, jeho smyslu a účelu, a ani z důvodů, jež vedly zákonodárce k jeho přijetí, patrné, že by měl obsahovat určité omezení jednotlivce, pak takové omezení také neobsahuje. Stěžovatel oprávněně poukazuje na to, že takové omezení by ze zákonné úpravy muselo dostatečně jasně plynout, neboť jen tak by bylo s ohledem na čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (a čl. 2 odst. 4 Ústavy dodává Nejvyšší správní soud) ústavně konformní. Není-li však tomu tak, je výklad, k němuž se přiklonily správní orgány a krajský soud, nesprávný.

Výše uvedené argumenty tedy vedou Nejvyšší správní soud k závěru, že jediná výkladová alternativa ust. § 3a zákona o ochraně ovzduší je, že jeho odst. 3 umožňuje i „křížový“ převod nadměrného množství biopaliv z roku na rok. Výkladovou alternativu, k níž se přiklonily správní orgány a krajský soud, nelze považovat za srovnatelně přesvědčivou.

Z důvodů výše uvedených shledal Nejvyšší správní soud stěžovatelovy námitky důvodnými, a proto podle ust. § 110 odst. 1 části věty před středníkem a odst. 2 písm. a) části věty před středníkem s. ř. s. rozsudek krajského soudu, jakož i rozhodnutí Celního ředitelství Brno zrušil a věc vrátil Generálnímu ředitelství cel k dalšímu řízení.

Ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto má právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem.

Náklady řízení o žalobě sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 3.000 Kč a odměny advokáta za 4 úkony právní služby ve výši 3 x 2.100 Kč a 1x 3.100 Kč (převzetí a přípravy zastoupení, písemné podání ve věci samé - žaloba a replika a účast na jednání nepřesahujícím dvě hodiny) podle ust. § 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2012, a v případě odměny za účast na jednání ve znění účinném od 1. 1. 2013, a dále z náhrady hotových výdajů ve výši 4 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 2.226 Kč. Náhrada nákladů řízení o žalobě tedy činí celkem 15.826 Kč.

Náklady řízení o kasační stížnosti sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 5.000 Kč a odměny advokáta za 1 úkon právní služby ve výši 3.100 Kč (písemného podání ve věci samé) podle ust. § 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky a z náhrady hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 714 Kč. Náhrady nákladů za řízení o žalobě tedy činí celkem 9.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 20. února 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu